

[Økonomiministeren.]

af 30. april, og at jeg dengang understregede, at hvis dette oplæg kunne gennemføres, så man undgik, at omkostningerne steg med 2 portioner, var der gjort en sådan indsats over for omkostningsudviklingen her i landet, at man kunne undgå en yderligere finanspolitisk stramning. Men sådan gik det jo ikke. Oplægget kunne ikke gennemføres, og dermed havde vi den situation, vi diskuterer i dag.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg var glad for hr. Grünbaums sidste bemærkninger, hvor han udtalte, at han var ikke imod finanspolitik, men det var en forkert måde, vi drev finanspolitik på. Jeg tror, mange medlemmer i salen kunne have tænkt sig at spørge: hvordan skal vi så drive den? Det er jo i og for sig det, vi så må spørge om: hvordan skal den så drives? Når man erkender, at situationen kræver en finanspolitik, måske ikke af den strammingsgrad, som vi mener, men at den i hvert fald kræver en stram politik, det skal bare ikke ske på den måde, vi andre har foreslået, så ville jeg gerne vide: hvordan skal det så ske?

Risikoen for lønglidning er naturligvis altid til stede, det ved vi, når der er den kraftige beskæftigelse, som der er i vort land. Hr. Grünbaum siger, at det står ikke i lærebøgerne, det her med lønglidningen, og hvordan den vil slå igennem og derigennem neutralisere den finanspolitiske virkning. Nej, det gør det vel ikke. Jeg har jo ikke læst de samme lærebøger som hr. Grünbaum, men jeg har selv for nogle år siden været inde på, at finanspolitik måske kunne føre til lønglidning og derved miste sin effektivitet. Men vi skulle jo så gerne finde frem til, hvordan man så skal drive finanspolitikken. Jeg forstod på det, hr. Grünbaum sagde om de 82 pct. i fjor, at de blev suppleret med forslag om skatteforhøjelser på områder, hvor regeringen havde nedsat skatten; han nævnte formueskatten og forskellige andre ting. Jeg kunne også lægge i hans ord, at han også gerne ville have haft en kraftigere kapitalvindingsskat eller lignende ting. Men skulle det give en bedre finanspolitisk stramning, hvis man havde fordelt det på en anden måde? Jeg tror nok, det ville være interessant, om vi kunne drøfte det sådan lidt mere afslappet i sommerens løb. For jeg

tvivler da ikke på, at jeg kan lære meget af hr. Grünbaum i hvert fald teoretisk, og det er vel i og for sig det vigtigste, for at vi kan komme videre i det praktiske.

Så er der stadig spørgsmålet om denne tidsfaktor. Hr. Grünbaum sagde, at i fjor var der bedre tid. Ja men der var dog alligevel kun tiden, fra regeringen og den daværende fungerende finansminister fremsatte et ændringsforslag den 13. maj i udskrivningslovsudvalget, og til udskrivningsloven med de 95 pct. blev vedtaget den 13. juni her i folketinget, d.v.s. da man havde brugt en måned til behandlingen af dette problem. I år blev forslaget til lov om udskrivningsprocenten fremsat den 30. april, og det bliver gjort færdigt formentlig den 2. eller 3. juni. Jeg skal ikke blande mig i formandens dispositioner i den henseende, men hvis vi ser på den foreløbige ugeplan, ligger det jo deromkring. Det vil sige, at i dagetal har der dog været lidt bedre tid i år. Hvis man den 13. juni i fjor kunne slå fast, at man kunne nøjes med 82 pct., så kan jeg ikke se, hvorfor man ikke kan samles om 91 pct. i år eller i hvert fald anse det for forsvarligt at vedtage loven i år.

Men diskussionen er naturligvis pinagtig i visse henseender, fordi den giver indtryk af, at man ikke rigtig ved, hvad man gør. Vi er nu i det andet år, hvor vi skal vedtage denne udskrivningsprocent, og derfor ville jeg gerne, om vi kunne blive enige om proceduren, altså ikke selve udskrivningsprocenten, men proceduren i denne sag, og f. eks. inden folketingets juleferie i år komme til klarhed over fremgangsmåden ved udskrivningsprocentens fastsættelse i fremtiden. For det bliver jo et årligt tilbagevendende problem, fastsættelsen af denne udskrivningsprocent, og det ville være rart, om de politiske partier, om folketinget i hvert fald var enige så langt, at man vidste, hvornår den skulle fastsættes, hvornår tiden var inde, og hvordan man ville lægge sin arbejdsform til rette for at opnå den bedst mulige viden, inden vi skal fastlægge den.

Ømann: Jeg skal prøve på at være et kort ekko. I øvrigt så vil jeg sige, at måske er jeg et ekko, men mellem mig og finansministeren er der jo snarere tale om, at der er en lydmur.